

Publicerad 2011-04-03 02:28 av Gisela Nordell

Stora flickor är också vackra

tunnelbanan i söderförort

I dag, denna regnstumma dag ändå fylld med fågelkvitter, tog jag cykeln och bästa hatten på skullen. Nu var det bio i staden som gällde. Filmen Black Swan hägrade. SF på drottningagatan i city. En fantastisk filmskildring av en balettdansös liv och Konstens pris. Å vad jag längtade till denna högtidsstund! Framför mig i Norsborg, på väg mot tunnelbanan, svajade två stora höfter i ett kvinnligt daller. Kvinnan var i trettioårsåldern och gick där bredvid sin pojkvän som hade ljust rastahår. Det var det som var så intressant, två helsvenskar som anammat den afrikanska kulturen. Hon såg verkligen sexig ut med sina ca hundra tjugo kilo iklädd den nuvarande klädkoden i Norsborg. Ett par svarta mjukisbrallor och över den en vit tröja spänd över höften och sedan en rosa tröja över den vita så det blev ett rosa band, chict!. Till detta en svart lös jacka. Rastafrisyren i en lös hårknut. Det som var riktigt häftigt var den sensuella långsamma gången man oftast ser hos afrikanska kvinnor höften dallrade åt höger och sen tillbaka likt Tjuren Ferdinands förstående mor. In i tunnelbanan sätter sig en kvinna i burka. Hon är färgad och iklädd detta svarta kläde, tyst oåtkomlig sitter hon där framför mig. Det känns obehagligt och tungt för hon ser så distanserad ut och när jag råkar nudda henne för att min väska ramlar på marken, så hör hon inte min ursäkt, bara negligerar mig. På skylten som hänger på fönstret står "Hur många religioner finns det i tunnelbanan just nu?" det passar in på min verklighet. En man slänger ut små lappar på tomma säten. Det står textat på den vita inplastade lappen, att han är far till två barn, varav det ena är dödsjukt och han är tacksam för all hjälp han kan få. De är samma män och samma lappar dag ut och dag in. Den andre mannen lägger ut lappar med ett barn som är helt utmärglad. De gör detta som om det var deras jobb, inte att de tiggde. Jag mådde lite illa av det för om det är sant, så är jag förfärligt hårdhärtad som inte lägger några kronor, men om det är fake, så stödjer jag något jag inte vet vad det är. Jag lägger inga pengar. Snabbt samlar mannen in korten igen och traskar vidare längre fram i vagnen. De sitter inga vita alls idag, bara jag. Känns som om jag likagärna befann mig i Afrika, Irak eller Sydamerika. När man åker sträckan Skärholmen-Norsborg så luckras de sociala skrankorna upp. Det absolut vore otänkbar på Östermalmstorg är rätt ok här. I dag satt en sydamerikanska och hade en sån där liten manick att böja ögonfransarna. Det satt hon helt ogenerat och gjorde med en spegel. Min rebelliska tanke var att ta med en förstoringsspegel och rycka hår på hakan eller buskiga ögonbryn eller varför inte ett flor på hatten. Det tror jag att jag ska skaffa mig, spetshandskar och flor för att visa att vi svenskar kan vara originella vi med!. Det kommer stå sig fint till strumpsickningen. Väl framme på SF biografen på Drottninggatan såg jag Black Swan som förde mig till Konstens Himmelrike. Fullständigt svävade därifrån med känslan av att ha blivit fullständigt sedd och förstådd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gisela Nordell med Poeter.se id #27179 innehar upphovsrätten